

PETR VYHLÍDKA

V TOM DOMĚ STRAŠÍ

a dalších 25 více či méně fantastických povídek

Petr Vyhlídka

V TOM DOMĚ STRAŠÍ

a 25 dalších více či méně fantastických povídek

###

2014

compilation © Petr Vyhlídka 2014

cover © Petr Vyhlídka

bibliografické údaje jednotlivých povídek jsou uvedeny na konci knihy

obsah:

[Po tobě at' se jmenuje](#)

[Tam a zase zpátky?](#)

[Ostrov obrů](#)

[Škaredé dveře](#)

[Tisíce životů](#)

[Slečna M](#)

[Navěky](#)

[Pekelné problémy](#)

[Proč nevěřit na vodníky](#)

[Genius loci](#)

[Proč doktor Kraus nezískal Nobelovu cenu](#)

[Práce na zakázku](#)

[V tom domě straší](#)

[Cui bono](#)

[Otázka tvaru](#)

[Obchodník s deštěm](#)

[Deux ex Animachina](#)

[Výběrčí daní](#)

[Paradox paralelní přítomnosti](#)

[Popeláři](#)

[Japoncům to funguje](#)

[Eldorado](#)

[Stačí jen mávnout](#)

[Den sváteční](#)

[Zrození hrdiny](#)

[Kontakt](#)

Po tobě at' se jmenuje

Zazvonili. Dva světlé pláště erárního střihu, černé brýle, špehýrkou nebylo vidět víc.

„Dobrý den.“

„Až do soumraku,“ odpověděl jsem rozechvěně. „Doufám.“
Menší se zašklebil.

„Výborný den, pane Čech. Aspoň pro vás.“

Úředníci *Planetární loterie náhody* nenosí kufříky připnuté k postroji pod pláštěm. Poslové zprávy o tom, že vás počítač vytáhl jako vítěze n-tého kola nepotřebují mít obě ruce volné.

„Pozvete nás dál?“

„Snad...“

Vešli, menší napřed, nenápadně si stoupl ke dveřím ložnice, větší kontroloval kuchyni. Kočičími pohyby vpluli do obývacího pokoje. S povzdechem jsem zavřel dveře, zpocená ruka sjela po klíce, panebože, proč zrovna já...

„Kávu?“

„Raději koňak. Třikrát, pane.“ poručil menší. Srdce mi zabušilo v krku, když jsem otevíral bar, přes rameno mi nehleděli, tak rychle tři skleničky a láhev.

„Whisky.“

Souhlasili, proč také ne, tihle nejdřív souhlasí naprosto se vším. S úsměvem si přitukli, obrátili koňalku do sebe a větší se otrásl. Potom odepnul malý kufřík od pasu, vytáhl z něj tenký palmtop a klepl na několik kláves.

„Pan Jeroným Čech, narozen 23. května sedmdesát jedna?“

Kývl jsem, menší zalovil v kapse pláště a vytáhl plastový průkaz. Vystavil mi ho ze vzdálenosti pěti centimetrů a úředně suchým hlasem spustil:

„Jménem...“

Natáhl jsem beznadějně ruce. Jednou přijít museli.

„... Úřadu pro kontrolu historie vám oznamuji, že jste byl identifikován jako objekt Střední Evropa–IV-998. Je tedy vaší občanskou povinností, vyplývající ze zákona, naplnit historii této planety a stát se integrální součástí našich dějin. Z této funkce vyplývají povinnosti, obsažené v paragrafu 7 hlava III. Zákona o průchodu časoprostorovými souřadnicemi, a požitky, uvedené v témže oddíle pod písmenem B.“

„Tedy...“ nevěřil jsem, „Vy nejste z Planetárního úřadu pro vyšetřování?“

„Pche.“

„A já...“

„Ano, vy navštívíte minulost a stanete se vůdcem skupiny západoslovanských rodin, jež dovedete na místo dějinného určení.“

„Ale to...“

„Ale ano. Jste praotec Čech, pane Čechu.“

* * *

Poslední metry výstupu byly opravdu namáhavé. Těžký bronzový náhrdelník mě táhl k zemi, vyřezávaná hůl nepomáhala, každou chvíli se zabodla do rozmáčené hlíny a strhávala mne zpět. Hustý déšť halil okolí do šedivě rozmazaného závoje. Vanul nepříjemně vlezlý vítr. Přesto jsem došel.

„Vidím zemi...“ nadechl jsem se, „vidím... město...“

„STOP!“

„Dopršet, ksakru. Čech!“

Pár kroků ode mne se objevila ramenatá postava instruktora Kamenického.

„Jste snad blbý hovado? Melete tady Libuši. Ta byla reál, vy

národní obrození. A navíc ženská. Dolů a znova.“

Sevřel jsem hůl, až mi zbělely klouby. Dolů – a znova? Po třetí? Za mizerných pětadesát tisíc po odečtení daní? Jenže vzpouzet se nemělo cenu. Byl jsem identifikován, musím splnit.

Dva měsíce ve výcvikovém táboře. Šedesát dní drilu a řevu, maximální nalejvárný, hypnopedické kurzy svištěly i v noci, nemělo smysl čekat na jakékoliv sny, mysl vám zaměstnávala historie, všednosti denního života, tehdejší názory a tehdejší vkus. Dva měsíce života na ubikaci, obklopen pošuky nejne-
možnějšího ražení.

Zatnul jsem zuby a zdolal maketu Řípu potřetí.

„No vidíte, že to jde, Čech.“

Vrátili jsme se v sedm, po večeři, nemělo mysl čekat na erární balíček, který už stejně někdo zpeněžil. Zašel jsem do kantýny a koupil si samoohřívací konzervu *chilli con carne*, za pár dní se budu živit medovinou a plackami, podle gastronomického kurzu to není zase tak špatné, nezvrací se z toho. Kamenický mě pro dnešek nechal být, ostatní spolublázni už zařezávali na večerním školení, jehož téma bylo stejně nudné, jako název – *Kurz etiky při pobytu v extratemporálních rovinách*. Sedl jsem si na postel, venku hučel třetihorní listnatý les a vyřvávali machairodi, plyn pod vnějším obalem konzervy bublal a syčel, fazole dostávaly tu správnou teplotu a já ztrácel chuť k jídlu. Za bezpečnostním oknem vyšplhal na oblohu terciální Měsíc, za nějaké tři tisíce let ho odstřelí, aby nepřekážel na oběžné dráze. Ten známý němý souputník, jež mě provázel už od dětství, se ještě neobjevil.

Kdepak, tohle není nic pro obyčejného marketingového analytika.

I když to tehdy v podvečer nevypadalo zle, ti dva mi nastínilo situaci v nejrůžovějších barvách, hromada peněz, státem placený výcvik, historická povinnost, jste otcem tohoto národa, pane Čechu, kam se na vás hrabe třeba Komenský. A to jen vy-

lezete na kopec.

Z chodby do pokoje zazníval zvuk Kamenického šněrovacích bot, instruktor prolézal pokoje, aby se přesvědčil o stálém udržování pořádku. Zabíralo mu to dvě půlhodiny denně, výcvikový tábor byl v každém turnusu obsazen padesátkou historických osob. Vedle mne měl lůžko jistý Dowsen, do zblbnutí memorující základy fylogeneze, jež má po několik večerů probírat v jisté hospůdce s mladým Darwinem. Zachmuřilá postava Karla von Rostoffa, ohánějícího se mečem, aby z jediné vyhrané bitky mohla vzniknout legenda o Sigmundovi. A pod oknem spal věčně mlčící sebevrah, jehož jméno jsem si nemohl zapamatovat.

„Čechu, koukejte vyvětrat! To je hroznej smrad. Chrápat s váma na cimře, tak vás na noc vyhodim do pralesa.“

„Nemějte péči, pane Kamenický,“ řekl jsem drze a přemýšlel přitom na devět dní, kterých mě ještě dělí od skutečného nasazení. Ještě patnáct, dvacet, výletů na kopec, devadesát hodin teorií. Mohl bych se po návratu živit jako profesor dějepisu, vždyť vlastně vím o té době všechno.

Nebo ne?

* * *

Nepršelo. Posádka kabiny, nevraživě zírající na všechny strany, mě přátelským štulcem vybídla k odchodu. Vyskočil jsem ven, pro špatně zašněrované opánky si málem vymkl kotník. Rychle jsem se odpajdal stranou, kabina poskočila do výše a okamžitě zmizela, žádných předpisových padesát metrů. Asi se pilotům tahle doba nelíbila. Otřásl jsem se chladem, vznikajícím v okolí vstupu do časoprostoru a rozhlédl se, někde se tu měl objevit rezident.

Přišel asi za hodinu, vynadal mi, a potom neustále pobízel. K interakčnímu bodu mělo dojít za sedmnáct minut.

Tam někde převezmu roli klanového vůdce, jenž si odskočil od svého voje, aby ulevil vnitřností. Kdo mohl tušit, že zrov-

na v těch místech odpočíval medvěd?

Dějiny se nemohou měnit. Už tehdy jste, Čechu, tu tlupu vedl. A tak to musíte udělat znova. Tohle je smyčka, nesmíme ji porušit, protože jinak bychom tu nebyli. Tak koukejte makat.

Kamenický vlastně nebyl *tak* zlý. Byl to jen voják a trpěl komplexem méněcennosti, všechny jeho ovečky dělaly dějiny, byly slavné, jejich instruktor ne. Ale byli tu i jiní, ti, kteří rozhodovali, a ti se mi vůbec nezamlouvali. Tušil jsem, že mému trápení konec jen tak nenastane.

* * *

Jít v čele ke všemu odhodlaných cestovatelů nebylo nijak lehké. Byli rozhodnutí probít si cestu čímkoliv a kýmkoliv, žádné staré pověsti české se nekonaly. Tohle nebyli mírumilovní holoubci, jež ze staré vlasti vyhnala touha po klidu. Prostě se tam nevešli, baltští Slované měli ostřejší lokty. Ale ani Češi – moji a budoucí – nebyli žádná ořezávátka.

Až mě napadlo zavést je jinam, třeba do Francie.

Pětatřicet mužů se ztratilo za pochodu kolem Labe, padlo podezření, že na vlastní pěst vyrazili osídlit Plzeňsko. Tři rváči se navzájem propíchli oštěpy na dohled budoucího Duchcova, kde došlo k šarvátce při spatření lepé starousedlice. Hrstka kve-rulantů – včetně několika žen, se nezabývala ničím jiným, než atentáty na mou osobu. Pro už trochu slaběji vidícího bratra Lecha bylo nutno se každý večer vracet několik kilometrů zpátky, přivítal večer o hodinu dřív a uložil se, kam ho napadlo.

Asi dvakrát místo něj přivedli někoho jiného, jednou přivedl Lech je, protože cestou potkali domorodce, patrně keltského pozůstalého, který napojil pátrací skupinu nahořklým nápojem. Prý slabším, než medovina.

Vzali jsme ho sebou, protože psát nikdo neuměl a recept se zapamatovat nedal.

Za námi zůstávala široká stopa v podobě ohlodaných kostí – bůhví proč si už tenkrát potrpěli na vepřové a nejmilejší roz-

cvičkou mých ostrých hochů bylo prohánění kanců. Unaveni a rozezleni, když zvíře nedoběhli, brali cestou do ležení vše, co jim přišlo pod ruku, ve výřadu se vedle medvěda objevovaly i veverky.

Se mnou, coby vůdcem, se nikdo příliš nevybavoval, Mojžíš, vedoucí před mnoha lety svůj národ do zaslíbené země, byl na tom lépe. Měl jsem strach, že záměnu poznají, ale nikomu na mě nezáleželo.

Turistický průvodce.

A přece jsme k Řípu došli.

Kdybych je na dominantní bod v krajině neupozornil, pokračovali by dál, počítám někam na Šumavu nebo pod Alpy. Šmatlaje po chodidlech plných puchýřů, vybelhal jsem se s hrstkou nejvěrnějších nahoru. Rozhlédl jsem se po kraji a odpřednášel namemorovanou řeč.

Starší klanu na mě hleděli s trochu otevřenými ústy, neboť jsem v pěti minutách pronesl dvakrát více slov, než ode mne slyšeli cestou, a pak přišlo legendární:

„Tvým! Tvým nechť se jmenuje,“ zvolal jako z božského vnuknutí stařec dlouhé, bílé brady, nejstarší ze všech starostů. Hned všichni, starostové i čeled, volali jako jedním hlasem:

„Tvým! Tvým jménem!“^[1]

Ach bože, jak byl Jirásek eufemistický. A jak cudní byli kronikáři a lidové vypravěči, od nichž své historky čerpal.

To, co pronesli moji Teďužčeši, byla ta nejbáječnější sbírka staroslovanských vulgarismů, jízlivostí a buranského ujišťování o tom, že ten zatracenej šéf je pěkněj parchant, a my se mu na to všechno mohli... Ale když už jsme tady tak ať má radost, konečně, tenhle zavšivenej plácek je jeho nápad a lézt na tuhle pos... horu taky, tak ať si to dětičky, do pr... užijou, má to na triku. A vůbec, moc genitálů tady nebydlí, tak to bude sice pěkná otrava, ale ňák to půjde...

Slezli jsme dolů, národ začal vybalovat a chystal se zabydlit zemi strdím oplývající. Strávil jsem s nimi ještě dva týdny,

uklizen do obvyklé letargie, než na mně zapomněli a než se v novém prostředí prosadily silné autority. Nutno říct, že šedou eminencí nejagilnější skupiny se stal právě fosilní Kelt s receptem na pivo, za nímž se táhla takřka veškerá mládež.

Ale tahle historie mě už nezajímala. Jeroným Čech splnil svůj úkol, mohl se odebrat do lesa a být znovu sežrán medvědem. Neboť tak to ve skutečnosti bylo, jak ráčily vyzkoumat chytré hlavičky z Agentury. Zmizel jsem tedy jednoho dne před holografickou šelmou v křoví. A protože se ten brtník specialistům příliš nepovedl a Čechům musel připomínat ještě nedokojené medvědě, zmizela z dějin zmínka o stařešinově zlém souboji s lýtým *Ursus ursus*. Tehdejší Slované se rozhodně nemínili shazovat před potomky.

* * *

Na základně jsem se dlouho nezdržel. Jen jsem zamával Kamenickému, sbalil si svých pár švestek a roztrhal ručně psaný a vlastnoručně podepsaný revers, jímž jsem se před akcí uvázal nevyžadovat žádné další finanční částky v případě nevratného poškození organismu. Žaludek, zničený polosyrovou stravou, zanícená a zhnisaná chodidla, vem to čert, doma mě očekávalo ztučnělé konto. A základnový pan doktor mě stejně ujistil, že za kuří oka bych mnoho nevyšoudil.

Naložili mne do automatické kabiny via rok 2107 Anno Domini, čili našeho letopočtu, a já upadl do polospánku příjemných vidin státem refundovaného čtrnáctidenního volna na zotavenou. Úkol splněn.

Najednou jsem se cítil jako hrdina.

„Pan Čech?“

Příjemný technik mne vyprostil z anatomického sedadla kabiny, převzal kartu se záznamy a provedl mne temnou chodbou timeportu k odbavovací hale.

„Kdepak jste byl?“

„Ale, zakládat národ,“ prohlásil jsem žoviálně.

„Jó, v tý televizi,“ zazubil se mládenec. „Dobrý století, ne?“

„Až na tu televizi.“

„Bane. Tohle retro ve dvou dé docela jde. I když je to neuvěřitelně pitomý. Já ty Čechy žeru.“

Zamával jsem mu šátečkem a kolébal se domů. V bezpečí, žádný medvěd, žádný kanec a žádný atentátník.

Ramenatý tmavý stín, který mne v šeru vestibulu přibil ke zdi, pracoval rozhodně odborněji, než nevzdělaní Staroslované.

* * *

V televizi to kdysi předváděl pan Spock, říkal tomu vulkanský stisk, prováděný na takovém tom místečku na rozhraní krku a ramene, jehož patřičné zmáčknutí vás uvede do nevědomí. Kamenický věděl kam sáhnout a jak zmáčknout, probral jsem se až za hodinu v měkkém objetí mého sofa.

Instruktorská gorila seděla naproti mně, zdolávala právě poslední kapky z poslední láhve mého baru a přikusovala výběrová pravá očka, prima export přímo z Norska.

„Dobrý, jo? Srandičky dokážeme, ale odsrat to musí někdo jinej.“

„Nechápu o co jde?“ třel jsem si krk.

„To už jsem zjistil. Sebevětší idiot s nedokončeným základním vzděláním by si to uvědomil, ale milostivej bude dělat fórky. Víš, cos způsobil, pitomče?“

Pochopitelně jsem to nevěděl. Rychle jsem si přehrál v hlavě film předchozích dní. Ne nic jsem v minulosti nezapomněl, také jsem si tam nic nevezl. Snad ten zašlápnutý motýl při výcviku?

„Nejsem si ničeho...“

„Ne!!!“ zařval. „Já tě...“ natáhl dlouhé pracky.

Na víc jsem nečekal. Přehoupl jsem se přes opěradlo, dopadl na všechny čtyři a vrhl se k oknu. Kamenický zareagoval tygřík skokem, ale já byl rychlejší, ruce se mu svezly po mých lýtkách. Okno naštěstí nebylo dověšené, rozlétlo se při slabém

dotyku a já se nerozmýšlel a skočil, někde pode mnou měl být balkón, nepříliš široký, ale budiž.

Byl tam. Praštil jsem se při dopadu o kolena do brady, špatně došlápl na levou nohu a pravou skončil v kbelíku se špinavou vodou. Nebyl čas se kontrolovat, rozrazil jsem francouzské okno spodně sousedovic lodžie a vtrhl dovnitř, můj pronásledovatel už padal za mnou. Přepajdal jsem ložnicí, zanechávaje na zlatavém koberci a sněhově bílém ložním prádle cákance špíny z vědra. V hale jsem se srazil s navoněnou paní Rosmuthovou.

Zaječela.

„Pardon, madam. Na shledanou,“ zalomcoval jsem klikou. Z ložnice se ozvaly Kamenického nadávky.

„Pane Čech?“

„Zkuste tamtoho,“ poradil jsem jí, vzpomenuv si na svůdné pohledy, jimiž mě obdařovala vždy, kdykoliv jsme se potkali.

„Já spěchám.“

„Ale...“

Ale to už jsem byl pryč, na zdvořilostní konverzaci nebyl čas. Skákal jsem z mezipatra do půli schodiště a přede dveře svých bližních, kbelík mě někde mezi třetím a druhým předběhl. Jen několik desítek schodů za mnou supěl bůhví proč přítomný a rozčilený instruktor. A já si pravdu nebyl vědom ničeho, co bych v minulosti, ať mezi Čechy, či na základně provedl. Kdo ví jestli...

Samozřejmě že to nebylo osobní, a že Kamenický nebyl sám. Vběhl jsem jim přímo do náručí. Dva, ve tmavých pláštích erárního střihu, černé brýle, malý a velký. Bez aktovek.

„Dobrý den.“

„Až do soumraku,“ odpověděl jsem rozechvěně. „Doufám.“

Větší se zašklebil.

„Výborný den, pane Čech. Aspoň pro vás.“

Menší vytáhl z pláště kartu palmtopu, klepl na několik kláves.

„Pan Jeroným Čech, narozen 23. května sedmdesát jedna?“

Kývl jsem, menší zalovil v kapse pláště a vytáhl plastový průkaz. Vystavil mi ho ze vzdálenosti pěti centimetrů a úředně suchým hlasem spustil:

„Jménem...“

A protože se mi za zády zjevil Kamenický, nezbylo mi, než pokorně vyslechnout litanii paragrafů. Potom mě nacpali do policejního vozu a odvezli.

Rovnou do kanceláří Úřadu pro kontrolu historie.

* * *

„Podle našich výzkumů jste v devadesátých letech osmnáctého století navštívil nějakou vlasteneckou výstavu a proletěl se balónem. Nic zvláštního, jenom balón díky vám spadl na pozemek jistého Šmidlera. A ten, veden silným zážitkem, dal se na konstruování letadel těžších vzduchu. Takřka nikam to nedotáhl, ale jak už je u Nováků zvykem, jeho výzkumů využili jiní.“

Něco mi tu nesesedlo. Nebyl tu Kamenický, ti dva, kteří mě před časem poslali do minulosti, se chovali jako by mě viděli poprvé. A navíc, jak se zdálo, byl jsem odsouzen od třicátého šestého roku života potulovat se časem a dělat české dějiny.

Nakonec skončím na popravišti Staroměstského náměstí rukou kata Mydláře.

„Tato záležitost vám zabere dnešní odpoledne, přičemž vám přináležejí odměna ve výši nároku podle směrnic.“

Mechanicky jsem kýval, čekal jsem podraz, ale nic nepřišlo.

Teprve venku jsem si uvědomil jedné nesrovnalosti, která podráždila mou zvědavost.

Naprostá většina dopravních vozidel, které jsem před Úřadem viděl zaparkované, byla opatřena hranatou samolepkou NO.

Něco se tu skutečně muselo stát, když tu všichni protestují.

* * *

Technik mě zavedl známou cestou k stroji času, aniž by dal na sobě znát, že mě zná. Vylezl jsem po schůdcích nahoru a vsoukal se úzkým průlezem dovnitř. Pilotova záda mě pozdravila temným zahučením, dveře zapadly, kabina zšerela a všechno šlo do finále.

„Tak kampak?“

„1891,“ řekl jsem. „Ale to přece víte, ne?“

„Už jo,“ pronesl známý hlas a pilot se otočil, aby se na mě zašklebil Kamenického obličejem.

„Ale malinko změníme plán.“

Zaječel jsem, už jsem nechápal vůbec nic, chtěl jsem ze sebe strhnout popruhy a utéct, jenže pak mi zdřevěněl jazyk a ztěžkla víčka, podél páteře zabrnělo a já poznal, že jsme právě opustili časoprostorové kontinuum, abychom se podivným fyzikálním trikem přenesli jinam.

Jubilejní výstava to asi nebude.

* * *

„Žádná jubilejní výstava taky nikdy nebyla!“

Přistáli jsme v povědomé krajině, kabina se pohupovala dva metry nad zemí, když mě z ní Kamenický vystrčil. Dopadl jsem na čtyři, zvedl se a vyplivl hlínu.

„NO jako protest? Leda tak proti idiotskému fórků za pár týdnů na Řípu.“

Byl jsem tedy zpět v exodickém čase protočechů. A Kamenický, který ladně dopadl vedle mne, mi v záplavě nadávek prozradil proč.

„Možná by vás měli popravit, ale ta budoucnost neexistuje. Odkud si myslíte, že jsme se vrátili?“

„Z dvaadvacátého století, z Prahy. Z Čech,“ řekl jsem opatrně.

„Houby z Čech. Když jste vlezl mezi ten zavšivenej kmen,

tak jste se přece, bůhví proč, přejmenoval na Nováka. Nová země, nebo tak, já nevím, nový národ. A tak jste se, kruci, musel vrátit do Nováků, když to pojmenovali po vás.“

Panebože!

„Ale já...“

Vlastně jsem až do téhle chvíle myslel, že to divadlo na Řípu byla jen fraška, určená pro pana Kosmu. Jenže oni byli skutečně můj národ. A nějak se pojmenovat museli.

„Já jim neřekl ani slovo!“

Kamenický mávl rukou.

„Teď hezky půjdete, předběhnete sám sebe a všechno napravíte. Máte čtvrt hodiny, pokud jsem se dobře trefil. Tak alou.“

Vyrazil jsem, co mi zbývalo. Ani jsem neprotestoval, jednak to nemělo cenu a za druhé – představa mých rodných Nováků, fuj, co to pletu, Čech, s tím příšerným novojménem, mě děsila možná víc, než Kamenický.

Nedaleko místa, kde mě poprvé přejímal rezident, jsem se zastavil. Nikdo nebyl na dohled, ani Kamenický, který se schoval a já myslel na to, že vlastně úkol nesplním, protože si pro mě nikdo nepřijde, ale na druhou stranu zase půjdu, tedy dvakrát, zatracenej čas. Rozhodl jsem se považovat moje teprve se objevivší Já za někoho úplně jiného, abych si v tom udělal aspoň trochu pořádek, když tu náhle v křoví cosi zachrastilo.

Rezident?

Snažil jsem se tvářit vyplašeně.

Potom jsem se snažil netvářit vyplašeně.

Z křoví se vybalilo cosi udýchaného, rozcuchaného a smrt v zádech majícího. Křoví zapraskalo podruhé a porodilo medvěda. Snažil jsem se tvářil jako strom, což se mi dařilo, neboť mi zdřevěněly nohy. Ale nevšimli si mě, proběhli kolem a prolámali se do dalšího křoví.

Sotva jsem uklidnil nervy, objevil se rezident, jemuž jsem

už nemusel nic předstírat a šlo se.

Dlouhé kilometry dálkového pochodu via středo(novácká) česká kotlina. Dával jsem si pozor na jazyk.

První člověk, kterého jsem po přiletu domů potkal, byl Kamenický a setkání s ním nebylo nejpříjemnější.

* * *

„Nedáte si pokoj?“

Bylo jasné, že se akce nepovedla. Ukrývali jsme se v malé místnůstce nedaleko startovacích šachet, která kdysi, před zavedením autouklízečích robotů, sloužila jako skladiště hadrů, košťat a lyzolu. Zápach v ní zůstal.

„Ale já...“

Mávl rukou. Potom mi řekl, jak se uklidil do druhohor, a když se dostatečně uklidnil odstřelem hypsiliphodonů, odskočil si do mého času. A nic, pořád tu byly Nováky se svou pohnutou historií.

„Ve vás asi opravdu chyba není,“ usoudil potom. „Ale co řeknu těm pitomcům na Ústředí?“

„Ti to snad berou jako normální stav,“ pokusil jsem se vnést do diskuse svou první časoteoretickou úvahu. Kamenický se rozchechtal.

„Kde žijete, člověče?“

A potom mi všechno vysvětlil.

* * *

Když byl v roce 2054 objeven první funkční teoretický model průniku časosférou a následně odzkoušen v praxi, nastalo zděšení. Předpisy, nařízení, demise vlád a rozpouštění parlamentů, zákazy všeho, včetně přírodních zákonů. Jenže potom se objevili první vyslanci z budoucnosti, sotva jeden stát odhlasoval usnesení o cestách časem. Rázem zexistovala (uzákoněný novotvar) Časová policie, Úřad pro kontrolu dějin a vý-

cvikové středisko Terciér. Jedním jediným podpisem vznikla bohatá historie budoucnosti. Samozřejmě že bylo nutno ji nadále naplňovat, příčina musí vždy předcházet důsledek. Neustálou kontrolou historie se udržovalo stávající *status quo*. Mašinerie se rozeběhla a bylo nutno ji živit. A bylo nutno se obávat nejhoršího.

Každé období dějin od roku 2059 mělo své zástupce v časových službách, faktické pány planety, jinak obyčejné úředníky, tu volené, tam dědičné, jindy přijaté na základě konkurzu. Bylo to oficiální sdružení poradců, ovšem poradců, kteří opravdu věděli své.

V jejich kancelářích jste málokdy narazili na zodpovědnou osobu. Časostrůjci totiž z devětadevadesáti procent přebývali na nejhluběji umístěné základně Prekambrium, neodvažovali se odtud vystrčit nos a řídili vše za pomoci služebných duchů jako byl například Kamenický.

Proto jsem se nemohl klidně vrátit do Nováků a existovat s milým zachrochtáním spokojených úředníků. Proto o všem věděli a vyhlásili poplach. Jenže chyba byla někde úplně jinde.

* * *

„Muselo to být před vámi,“ řekl Kamenický, když jsme se prodírali křovinami nezušlechtěné krajiny. „Nebo vůbec nevíím.“

Nevěděl. Já možná něco tušil.

„Neptali se mě.“

„Kdo? Na co?“

„Jak se jmenuji. Ani mě neoslovili. Jako praotec jsem neměl příliš dobrou pověst. Snad jen postavení.“

Zle se po mně podíval.

„Ale proč by se nějaký starý Slovan jmenoval Novák?“

To jsem netušil. Za několik minut se tu objevím v malinko mladším vydání a dostanu dva stíny, sebe sama a instruktora, od něhož jsem si původně toužil oddechnout. Aspoň, že o něm

nebudu vědět. A za dalších pár minut se tu zjevím potřetí, zabalím to, a půjdu domů. Nebo ne?

Co se vlastně stalo se mnou, když jsem se předběhl a absolvoval tu anabázi za sebe?

„Původně jsem myslel, že jste přestal existovat, když se čas vrátil do normálního stavu. Ale když se to nestalo...“

„Vy také přestáváte existovat, když se napraví časová linie?“

Zamumlal něco o neaktivních kopiích. Chtěl jsem se vyptávat dál, jenže to už vyrazil z křoví rozevlátý stařík, následovaný medvědem. Strhl jsem Kamenického, který člověčím instinktem hodlal utéci. Tak by se ale dostal do zorného pole, mé – jak to říkají – druhé kopii.

„To je původní praotec Čech. Nebo kdoví kdo.“ vysvětlil jsem mu. Vzpomněl si na historii a uklidnil se.

„Rád bych mu pomohl,“ přiznal pak. „Když někoho sežere medvěd... Jenže historie je historie. A hele!“

Důvod k výkřiku tu byl. Prchající muž se náhle zastavil, medvěd zpomaleně proběhl kolem něj a o několik metrů dál se svalil do houští.

„Do pr...“

I přes hypnopedický kurz staroslovanštiny jsem okamžitě zařadil *tenhle* vulgarismus domů.

„Ono ho to nesežralo?“ podivil se Kamenický.

„Psst.“

Z křoví naproti se vynořila hubená postava známé tváře.

Rezident.

„Žádný strach. Říkal jsem vám, že budu v pohotovosti, *pane Čech*.“

Panenkomarjá, další!

* * *

„To je on,“ zašeptal Kamenický, „Do hajzlu.“
Chytil mě za ruku a táhl křovím pryč.

„Musíme ho chytit!“

Nevěděl jsem jak.

Kamenický ano. Vůbec jsme se nesnažili ukrýt do technických prostor časoplánu, ani jsme za pomoci supervýkonného komputera nepropočítávali možné varianty cílového roku. Ani jsme dalšímu Čechovi nenasadili do kožichu štěnici. Instruktor znal elegantnější řešení.

Bezpečnostní pojistku.

* * *

Když jsme vylezli z oválných dveří tunelu, bolela mě příšerně hlava a tělem probíhal slabý třas. Chtělo se mi zvracet.

„Z toho si nic nedělejte,“ prohlásil Kamenický. „Tady na konci se to stává každému.“

Nechápal jsem.

„Jsme v Bezpečnostní pojistce. V paleozoiku. Ordovik, nebo svrchní kambrium. Něco k pěti stům milionu let.“

Hvízdl jsem.

„Tohle je nejzazší stanice jakéhokoliv časového tunelu. Z hlediska přesného zaměření to dál už nejde. To by mohl modul vypadnout taky do volného vesmíru, nebo se ztratit úplně. Moc lidí o Pojistce neví, a z těch, kteří se o ní dozvěděli, sem může jen málokdo. Jenže já ten jejich kód rozlouskl. Koho by nezajímalo, jak s ním zamává slabě ukotvené dno tunelu?“

Mně to rozhodně nezajímalo. Nechápal jsem, proč jsme se museli potopit tak hluboko do minulosti, jenže instruktor byl muž na svém místě a věděl všechno potřebné.

„Bezpečností pojistka je archiv všech provedených přesunů časem,“ začal vysvětlovat. „Jednoduše se sem zapisují koordináty všech akcí, od první až do nekonečna. A když známe patřičné údaje – my je známe –, snadno zjistíme, odkud ten Čech přišel.“

Během řeči jsme prošli krátkou chodbou a vstoupili do malého sálu, jemuž vévodila velká celostěnná obrazovka a tři

malá křesílka. Celé ovládání bylo soustředěno do malého stojanu, vzhledem k jazykovým a pravopisným rozdílům opatřeného univerzální klávesnicí pro zadávání přesných údajů, a dotykovým displejem, přes nějž se tužkou ovládala telestěna.

Kamenický bez problémů vyplnil přístupové heslo, pak se deset minut potýkal s odškrtáváním políček úředního dotazníku. Nakonec jsme, přes červené varování, vstoupili do databáze.

Pohybovat se v záznamech nebylo tak složité. Na velké mapě světa zvolil instruktor patřičnou lokalitu a přiklepl k ní čas, levá polovina mezistěny nám vzápětí nabídla seznam všech vstupů a výstupů z tunelu. Až do téhle chvíle jsem všemu rozuměl, jenže pak začal Kamenický polohlasně nadávat a obrazovka problikávala jedním údajem za druhým.

Čech, Čech, Čech. Kolikrát jsem to byl já? A proč, u všech všudy, tam nebyl žádný Novák?

Potom se to asi podařilo, protože instruktor si oddechl a stěna zhasnula.

„Třináct sedm dva padesát. Jdeme!“

Šli jsme. I s opětovnou kocovinou superhloubkového letu.

* * *

U východu z časového centra mě málem přejel neosvětlený vůz.

„Sakra, dávejte pozor.“

„On má dávat pozor.“

Kamenický mávl rukou a vysvětlil mi, že v téhle době jsou chodci něco mezi odpornými parazity a lovnou zvěří, pokud se nepohybují po vyhrazených cestách.

„Vše za plynulý chod dopravy. Vy si to nepamatujete?“

Nevěděl jsem. Kamenický, honěný pravděpodobně ve všemožných historických dobách, mě naštěstí nezačal poučovat, bez zdržování mířil k cíli.

Byl dál, než jsem předpokládal. Noc jsme strávili částečně v

rychlovlak, částečně na lokálním nádraží, čekaje na místní přípoj. První sluneční paprsky nás přivítaly v malém městečku v horách; ještě spalo a aut tu jezdilo pomálu, pročež jsem se nemusel bát o zdraví.

„Tady žije. Aspoň podle databáze v Pojistce.“ řekl mi Kamenický, když jsme šplhali příkrou uličkou obstarožních vilek. „Karel Čech, objekt 22-15-1457 B. Výcvik v táboře 17, proto jsem o něm nevěděl. Jinak tamtu epochu dějin cvičím já, až na jednodušší případy. Sedmnáctka je vlastně jen školicí centrum.“

Napadlo mě, že útěk před medvědem není zrovna jednoduchá záležitost. I já před jedním prchal.

Najednou jsem měl pocit, že něco nehraje. Už už jsem chytal pochyby za křidélka, když mě instruktor plácl do ramene a spokojeně zašeptal.

„Jsme na místě.“

Pohlédl jsem na jmenovku zvonku a jedno podezření se změnilo v trudnou jistotu.

KAREL NOVÁK.

„Jdeme!“

* * *

Vpadli jsme bez ohlášení a trochu drsněji, ale elektroničtí hlídači téhle epochy byli poněkud nespolehliví a pořádné dveře místní obchodníci nevedli.

„Co si přeje, pánové?“

„Pan Čech!?“

„To bude nějaký omyl.“

Bránil se, jistě, ale ve tváři mu byl vidět úlek.

„Půjdete s námi.“

„Ale já přece... Jmenuji se Novák. Karel Novák, Novák!“ vychrlil ze sebe rychle za sebou.

„NOVÁK!“ zařval ještě jednou.

„Právě proto,“ usmál se na něj Kamenický. „Právě proto,

pane Čech.“

Zhroutil se do proutěného křesílka, zhluboka oddychoval a nesnažil se zakrýt pláč.

„Já přece za nic nemůžu. Myslel jsem, že budu mít pokoj.“

Kamenický neomylně vyhledal bar, nalil Čechonovákovi koňskou dávku rumu a sám si přihnul rovnou z láhve.

„Víte, co jste způsobil?“

„Já... já nechtěl. A vůbec, vypadněte, přijďte zítra. Nechte mě odpočinout. Už nemám sílu.“

Kamenický mu pro jistotu nalil ještě jednu sklenku. Potom si přitáhl druhé křesílko, sedl si naproti nešťastnému človíčkovi a chvíli mu hledě do očí.

„Proč jste to udělal?“ zeptal se tichým, leč výhružným hlasem. Mužik zbledl ještě víc, něco vykoktal a požádal ještě o sklenku.

„Copak to šlo jinak?“ řekl když ji vypil. „Copak nemáte nikoho jiného, nežli mne?“

„Uvařte kafe,“ obrátil se na mě instruktor. „Tohle bude asi delší pohádka.“

Byla.

* * *

„Dobrý den. Vy jste pan Čech? Karel Čech? Jménem civilizace vás žádáme, abyste splnil své historické poslání a vyvedl jistý slovanský kmen z Povislí.“

Začíná to – jak vidět – všude stejně.

„Dobrý den. Mám tu čest hovořit s panem Karlem Čechem, narozeným.... Ano? Jak vám bude za chvíli známo, připadla vám neobyčejná čest vést naše předky.“

„Brýtro. Čech?“

Byli za ním třikrát. Sotva se vrátil z druhého výletu, vyrážel na další. Potřetí se vracel hlouběji do minulosti, aby se pohádal sám se sebou a vyprovokoval šarvátku mezi klany.

Počtvrté to už zažít nechtěl. Našel jedinou obranu – ihned

po návratu si nechal změnil jméno.

Přišli napřesrok.

„Dobrý den. Jménem Úřadu pro kontrolu historie...“

Na jméno se ho nezeptali, šli najisto. A Karel Novák vyrazil, aby se nechal na konci dvacetidenní pouti prohnat medvědem.

Samozřejmě že jsme ho sebrali. Žil sám, manželka mu utekla po druhém návratu, sousedy nijak extra nezajímal. Celou trasu jsme prošli s ním, převlečení za dva ne zrovna flegmatické Slovany.

Mé další Já přebíralo opět kmen Čechův.

* * *

„Něco se mi nezdá,“ řekl Kamenický, když jsme vystřízlivěli z monumenální opice, do níž jsme se vpravili v mém bytě, Praha, Čechy.

„Všichni nás poznali, vaši šéfové také už neprotestují, tak co?“ bolela mě hlava a nechtěl jsem se pouštět do filozofování.

„Ten chlapík toho měl na krku příliš mnoho. Vůbec bych se nedivil, kdyby to celé bylo...“

Nedopověděl, protože se ozval zvonek u dveří. šel jsem otevřít.

Byli dva, ve světlých pláštích erárního střihu, černé brýle.

„Dobrý den.“

„Až do soumraku,“ odpověděl jsem rozechvěně. „Doufám.“

Menší se zašklebil.

„Výborný den, pane Čech. Aspoň pro vás.“

Docela sprostě jsem zaklel.

Kamenický se mi zachechtal za zády.

„Ještě se uvidíme, pane Čech,“ zašeptal mi do ucha, když si oblékal kabát. „Hlavně jim na všechno kývněte.“

Kývl jsem.

* * *

„Je to docela prosté,“ řekl Kamenický, když ranou své pěsti poslal pilota do bezvědomí.

„Pomozte mi s ním.“

Vytáhli jsme tělo ven z kabiny a opřeli ho u zdi v hlubokém stínu.

„Skočil jsem si ověřit určitá fakta.“

Pokrčil jsem rameny. Ti dva včera mě naverbovali jako Praotce Čecha, mělo to trvat jen pár dnů a na konci nečekal medvěd, ale nůž. Prý mě pro jistotu probodne jeden z našich.

Tak nějak jsem ta fakta chápal.

Nasoukali jsme se do kabiny.

„Praotec Čech nikdy neexistoval. Vlastně nejspíš ano, ale táhl svoje ostré hochy někam úplně jinam. Jenže rekognoskátoři si vyložili jeho výhybku kolem nebezpečných oblastí špatně. A když se ten rozverný stařík vrátil jednoho dne z lovu na kance, zjistil, že nemá klan, neboť mu ho jiný chlápek odtáhl do Středočeské kotliny. Potom ho nahradili na začátku, nakonec vypadl z kola vůbec. Jsem nakloněnej věřit i tomu, že ho zplo-dil nějakej vypráškovanej blboun, poslanej z pětadvacátýho století do minulosti jenom proto, aby svedl matku budoucího vůdce. Byrokracie non plus ultra. Všecko špatně.“

Kabina sklouzla po lyžích do šachty a budiče pole začaly monotónně hučet. Za chvíli nás to hodí... kam vlastně? Do Čech? Věděl jsem o něčem lepším.

„A já jim celou tu dobu dělal poskoka,“ odplivl si Kamenický. „Mám tisíc chutí jim provést něco lepšího, než praotce Nováka.“

Zašklebil jsem se na něj.

„Víte, jak by vypadala historie, kdybychom do ní nehrabali?“ zeptal se.

„Asi trochu jinak.“

„Možná zatraceně jinak. A podle toho, co jsem v posledních dvou měsících zjistil, zatraceně lépe.“

A já se stačil jenom vyspat, než jsem poslušně přiklusal na

Úřad. Můj někdejší instruktor tedy nezahlélel. Cítil jsem potřebu to nějak dohnat.

„Takže začneme pěkně od začátku?“ zeptal jsem se. „První záznam, první oprava.“

„Bude to zatracená šichta.“

„Ať se třeba staví na hlavu.“

Plácli jsme si a plní odhodlání vyrazili na dlouhou cestu časem via Bezpečnostní pojistka. Za chvíli se tohle století probudí do nového rána úplně jiného světa.

Ať si to užije.

[1] Alois Jirásek: Staré pověsti české, SNKLHU Praha 1953. V textu se, mimochodem, vůbec neobjevuje legendární slovo *strdí*, je nahrazeno současným významem *med*. Protože jde zákonitě o vydání povinné školní četby pro několik generací, přetiskované už hezkou řádku let, je vidět, že legendy opravdu přetrvávají věky.

Tam a zase zpátky?

Někdy, za hlubokých bezměsíčných nocí, slychávají bohabojní a poctiví obyvatelé vesničky Sheltamu prazvláštní nářek. Ví se, že vychází z temné díry na pokraji blat, které se od nepaměti říká Jezevčí díra, (i když by v ní většina jezevců trpěla agorafobií) a že to nařiká jistý William Briggs, který se kdysi v těch místech ztratil a nemůže najít cestu zpět do našeho světa.

Do Sheltamu se dostanete jednoduše. Stačí to vzít z Plymouthu po A386, zahrnout na B3212 a potom trefit na ušmudlanou okresku hezkých pár kilometrů před Moretonhampsteadem. Otázkou je, proč. Sheltam je natolik fádni, že ho vynechali ve všech turistických bedekrech, včetně *Průvodce po nejnudnějších místech Británie*, který na vlastní náklady vydal v Sacramentu jeden texaský Čech, pátrající kdysi po hypotetických anglosaských předcích, ačkoliv jeho dědeček pocházel z Lhotky pod Běšínem, a v babiččině rodu figurovali sami čistokrevní Apačové, snad až na onoho tajemného jezdce zpoza mexické hranice, kterého ve svém stanu několik nocí ošetřovala její matka.

Budiž, neposlechli jste. Co toužíte shlédnout dřív? Faru, v níž kdysi jeden z vikářů rozpoznal cosi alžbětinského a neváhal se o tom zmiňovat kam jen přišel, takže zanedlouho se díky fámám prodloužila historie toho architektonicky nezajímavého stavení o dvě stě let? Jistější – pokud máte dobrodružnou povahu – bude hospoda *U černého psa*.

Právě tady viděli Billa Briggse naposledy.

Stalo se to v nezajímavý páteční večer, nijak nevybočující z nekonečné řady sheltamských soumraků. V kolik přesně se dveře hospody zeširoka otevřely, aby vypustily kulhajícího muže do tmy, o tom se dlouho poté vedly debaty, jisté je, že to nebylo dřív než v devět a ne později než v půl jedenácté. A nezáleží na tom. Zajímavější by možná bylo sledovat trasu, po níž se muž vydal. Opisovala křivky prastarého okultního symbolu, nad nímž by Bulwer-Lytton zaplesal radostí a Alesteir Crowley v cuku letu zapomněl na své germánské přátele. Nevykreslila ho ovšem soustředěná mysl, ale nejistá chůze, vedená pouze zběžným povědomím o směru a cíli.

Řečeno na rovinu, Billy Briggs byl namazaný jak zákon káže.

Jeho stav omlouvalo tolik povolených důvodů, kolik se jen dá vymyslet, a které lidé na pitce nezúčastnění jakžtakž uznávají. Opustila ho žena (udělala to už třemi lety, ale Briggs měl onu obvyklou opileckou vlastnost vracet se po několika pivech v čase). Farmu na buben nepřivedl, protože její cena by nepokryla ani náklady na úřední výkony, spojené s vyhlášením dražby. A bylo toho víc, co se někdy úspěšně a jindy naopak, dalo příslušnou dávkou místního ležáku a skotské whisky přelakovat na nějaký ten čásek růžovějšími barvami. Býval to odstín nepříliš lesklý a nestálý, protože Briggs patřil k lidem nespokojeným s jakoukoliv situací. Dával to taky patřičně najevo, což není vhodná vlastnost, pokud máte hluboko do kapsy a hospodský nervy ošoupané hádkou s několika hosty obdobného ražení.

Když ho majitel Černého psa vyhodil, nevěděl Briggs co s načatým večerem; domů se mu nechtělo, do hospody nemohl a sotva ho ovanul čerstvý vzduch, už nevěděl, jestli to není naopak a do hospody se mu nechce a domů se nedostane. Takže udělal to, na co byl zvyklý, dal se nazdařbůh cestou s tím, že se mu za chvíli rozsvítí. Ale nerozsvítilo.

Šněroval si to potácivou chůzí k Jezevčí díře. Sám nevěděl

proč a vlastně ani kam jde, jako obvykle přenechal celý problém přesunu od nedostupných dveří hospody k těžce do-
byvatelnému zámku vchodu do svého domku, zkušenému pod-
vědomí. Většinou ho dovedlo, byť někdy slušnou oklikou, na
místo určení. Jak už bylo řečeno, tentokrát si ale zvolilo cestu
poněkud spletitější. Její značná část vedla tmou a ve stejném
prostředí náhle skončila krokem do prázdna.

Změnu polohy si, jako každý opilec, uvědomil Briggs až
chvíli poté, co mu přišlo divné, že leží na zádech a přes usi-
lovnou touhu se hýbat nepostupuje vpřed. Opatrně pohnul
jednou rukou, potom druhou a zkusil zvednout nohy. Nic ho
nebolelo. Jenom hlava.

Když se zbavil hejna hvězdiček, které mu poletovaly před
očima, a spolkl chuchvalec, jenž mu putoval v krku a na který
raději myslel jako na sliny, opatrně se rozhlédl.

To, co považoval za mžitky před očima, bylo svítání. Řítilo
se nezvyklou rychlostí, vykukovalo nad vrcholky kopců a mezi
větlemi. Strkalo před sebou ranní chlad, který dokonale pro-
bouzel. Ale to, co Billa přivedlo k vědomí okamžitě a ještě
rychleji než rosa, se vynořilo zpoza mohutného kmene, u něhož
Briggs ležel. Velice nepřesný vypravěč by hovořil o osobě tak
nějak lidského vzezření; dvě nohy, dvě ruce a něco na krku to
skutečně mělo, ale člověk většinou nemívá v obličejí dlouhý
zahnutý zobák a už vůbec ne opeřená předloktí.

„Kde to, proboha, jsem?“ zachraptěl Briggs, i když si
okamžitě sám odpověděl – v deliriu tremens, o kterém onehdy
vykládal vikář.

„Přece pod Starou vrbou,“ řeklo mu to stvoření. A pokračo-
valo dál svou cestou.

Briggs za ním dlouho nechápavě hleděl. Probral se až ve
chvíli, kdy ho někdo oslovil. Ten někdo měl na hlavě růžky a
podupával kopytem, protože poctivý lidský podvozek nahradil
v jeho případě spodek kozlí.

„Povídám, pane, kde jste se tu vzal?“

„He?“ nic srozumitelnějšího rychle střízlivějícímu Billovi při pohledu na další podivnou bytost přes rty nepřešlo.

„Vy jste Zvenčí?“ zeptalo se ho to podruhé.

„Já jsem poctivej sheltamskej starousedlík. Můj prapradědek tady koupil farmu,“ ohradil se Briggs.

„Ale vy jste *odtamtud!*“ vyjekl faun jásavě, „No jasně – dvě nohy, dvě ruce, něco tam na krku, táhne z vás alkohol a máte pod kolenem modřinu. A špatně srostlou frakturu femuru. Po-drážděný žlučník, ale když vynecháte na pár dní ostřejší jídla, tak se to srovná. No paráda!“

Zakvičel, docela nahlas a nejspíš v nějakém cizím jazyce, protože na ten výkřik se ze všech stran vyrojili místní obyvatelé.

Neseběhli se. Většina jich přiletěla. Během chvíle seděl udivený Briggs v kruhu těch nejpodivnějších bytostí, jaké kdy zasloužilý alkoholik může zahlédnout, růžové slony v to počítaje. Obhlíželi ho jako pětinohé tele, několik odvážnějších miniatur s křídélky se ho lehce dotklo, na jiných bylo vidět, že se raději drží zpátky a opatrně vykukují přes ramena sebevědomějších soukmenovců.

Než se začal doopravdy bát, strčilo shromáždění do jednoho z malinkých skřítků v první řadě. Pidimužik se lekl a upustil terakotový džbán, který křečovitě svíral a tiskl k hrudi, přímo na špičatý kámen u nohou. Nádoba se roztránila na několik kusů, skřítek něco zabručel, a aniž spustil z Briggse zrak, mávl ručkama, střepy se vznesly a znovu se spojily. Načež do něj vrazil někdo jiný a pád i rekonstrukce se opakovaly.

Návštěvník otevřel úžasem ústa.

„To je něco! Hele, malý pane!“ (skřítek reagoval na přímé oslovení náhlou strnulostí, takže připomínal spíš zahradního trpaslíka), „Udělal byste to ještě jednou?“

„Cože?“

„Nikdy jsem nic takového neviděl,“ přiznal se Briggs. Stvořeníčko vypísklo a sklopilo zrak tím dobře známým způsobem: